

La poma

Un relat de: [Sergi Yagiie Garcia](#)

El responsable de l'Hospital Psiquiàtric de Santa Caterina dels Ponts i el jove llicenciat que acabava d'arribar per ajudar-lo en la seva tasca, observaren durant uns instants l'home que udolava, totalment alienat, a la cel·la acotxada. Dues aurèoles que es barrejaven de porpra i vermell envoltaven les cavitats fosques, sinistres, en què s'havien convertit les conques dels seus ulls arrencats. Restes marrons de sang s'aferraven a les seves galtes com un llim llotós. També li tacava les puntes dels dits, sota les ungles, i els palmells de les seves mans, i li havia rellicat canells avall.

-¿I aquest, què ha fet? ¿Què li ha passat, que s'ha arrencat els ulls? -va preguntar el llicenciat, intentant semblar insensible, objectiu, professional, vés a saber. La qüestió és que fingia -malament- serenitat.

El responsable de l'hospital se'l va mirar una bona estona durant la qual només s'escoltaven els udols desgraciats de l'home de la cel·la. Després d'aquest lapse, el doctor va parlar:

Imagina't una poma. Una poma perfectament sana, vermella, fresca. Té aquell to publicitari que sembla artificial, de tan rabiós i brillant. Algú ha tingut la genial pensada de ruixar-la amb una mica d'aigua i les gotes es passegen per la superfície de geometria gairebé calculada; és com si un artista especialment dotat l'hagués pintat tal i com li agradaria menjar-se una poma. Mirant-la, pots imaginar-te una carn sedosa, una textura de delícia. El cruixent impacte de la primera mossegada, amb el corresponent esclat d'àcid líquid i la consegüent explosió sensitiva. Imagina't la seva olor natural i específica, el seu gust ideal omplint-te la boca. És una poma perfecta, en tots els sentits.

Doncs bé. Ara agafa un ganivet i talla-la per la meitat, només per precaució -tanta perfecció pot aixecar sospites-, no fos cas que, al seu interior, ens trobéssim un cuc seduit també per la promesa d'una poma tan, aparentment, deliciosa. Talla-la, ben bé per la meitat, en secció, i observem el seu interior. Ràpidament comprovem que no hi ha un cuc, sinó centenars, milers de cucs petits, que no deixen de moure's en un frenètic ball dels seus cossos comprimits. De tant en tant aixequen els seus caps cecs com si ens saludessin. Són boturuts, d'un color marró com de dent podrida; desprenen una fortor pútrida, i un líquid llefiscós que ha acabat per ennegrir la carn de la poma, que, allà on no és envaïda per aquestes criatures, encara presenta, per contrast, el groc verdós i perfecte que l'exterior immaculat de la fruita ens havia promès.

Aquests cucs es belluguen devorant l'interior de la poma tant en una secció com a l'altra, de fet, amb el nostre tall, també n'hem seccionat uns quants, de cucs, que, tanmateix, continuen vius i frenètics, repugnats i llefiscosos, devorant la fruita i fins i tot a sí mateixos. La visió és tan aterridora com si, en comptes d'una poma, haguéssim obert un crani i haguéssim comprovat que el cervell presentava el mateix aspecte, la mateixa activitat frenètica de cuc cec, seccionat en dos i alhora viu, llefiscós, envoltat de podridura.

No ens volem ni imaginar què hauria passat si, refiant-nos de l'immaculat aspecte exterior d'aquesta poma, ens l'haguéssim posada a la boca i haguéssim fet un mos ben gros, disposats a delectar-nos amb el seu exquisit gust, sense sospitar, ni per un moment, l'horripilant sorpresa que ens guardava el seu interior...

Bé, et preguntaràs per què t'he parlat d'aquesta poma. Ara ho comprendràs. El nostre pacient, aquest home que ara udola embogit i, ja t'ho dic ara, sense cap esperança d'ésser curat, s'ha dedicat, durant molt de temps, a tota una sèrie d'activitats obscures. Ho sabem ara perquè s'han realitzat algunes investigacions a casa seva, no pas perquè ell ens ho hagi confessat, que aquest home ja no està per raonar. El cas és que, d'aquestes investigacions es desprèn que el nostre pacient es dedicava a l'estudi de ritus de màgia de totes les menes, la negra, la blanca, al satanisme, al Vudú, la Santeria...

Tot el què feia, els seus avenços, els seus fracassos, tot, ho anotava en un diari on també explicava l'objectiu de les seves investigacions. I creu-me, no era un objectiu gaire honorable. El nostre pacient pretenia assolir un conjur, o un beuratge, potser, si fem cas dels útils de laboratori que s'escampaven pel seu apartament, que li permetés veure l'interior de les persones, llegir els seus pensaments, trobar les seves ànimes, la seva essència. Ho volia aconseguir per treure'n profit.

Però, és clar, si és que tot això és cert, un cop va creure que havia trobat la manera d'aconseguir-ho, va haver de comprovar si la seva troballa, fos conjur o beuratge, funcionava.

-¿I què ha passat, doncs? -va demanar l'ajudant.

-Bé -va respondre el responsable de l'Hospital Psiquiàtric de Santa Caterina dels Ponts-; pel què suposem, i sempre insisteixo que això són només hipòtesis, va actuar com moltes vegades, al llarg de la història, ho han fet els científics, i abans que ells els alquimistes, els druides...

-¿Què vol dir?

-Un cop va creure que havia trobat el què buscava, va dir en veu alta el conjur o es va empassar el beuratge, va córrer a la seva cambra de bany i es va mirar al mirall per veure si, efectivament, era capaç de trobar-se l'ànima.

-¿I?

-Que va veure la poma. Primer el seu exterior, aparentment inofensiu, previsible, el d'una persona normal i

corrent, perfecta en la seva mediocritat. Mica en mica, els seus ulls van *tallar-lo en secció*, si se'm permet utilitzar aquesta expressió.

-I la seva ànima...

-Si és que la va arribar a veure, que la seva bogeria sembla, més aviat, fruit de l'obsediment, se suposa que la seva ànima era alguna cosa semblant als cucs de la nostra poma.